

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Five Nights at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS

#6

PŘÍZRAK BLACKBIRD

SCOTT CAWTHON

KELLY PARRA
ANDREA WAGGENER

xyz

Five Nights at Freddy's Přízrak Blackbird

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott Cawthon, Kelly Parra, Andrea Waggener

Five Nights at Freddy's: Přízrak Blackbird – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S, FAZBEAR FRIGHTS #6: BLACKBIRD

Copyright © 2021 Scott Cawthon.

Photo of TV static: © Klikk/Dreamstime

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-7082-4

ISBN e-knihy 978-80-267-7118-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-7119-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-7083-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Five Nights

at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS # 6

**PŘÍZRAK
BLACKBIRD**

Scott Cawthon

Kelly Parra

Andrea Waggener

xyz

OBSAH

PŘÍZRAK BLACKBIRD	9
OPRAVDOVÝ JAKE	79
NA SCHOVKU	145

PLAY ▶

PŘÍZRAK BLACKBIRD

„Musí v tom být krev,“ řekl Nole, zatímco seděl ob-
ráceně na židli, jejíž rovná opěrka mu trčela mezi
roztaženými nohama. Šlo o levnou židli z béžové-
ho plastu, vlastně celá místnost působila dost lacině, Nole
přesto vypadal velmi klidně a sebejistě. Sama překvapilo, jak
dobře mu to jde.

Cítil se jako pravý nefalšovaný šprt, a zatímco se snažil své
dlouhé nohy nějak vměstnat na další z těch levných plasto-
vých židlí, zásadně s Nolem nesouhlasil: „Horor není nutné
o krvi. Klíč spočívá v aspektu hrůzy.“

„V aspektu hrůzy,“ zopakoval Nole.

„Je to terminus technicus.“

Nole přikývl. „Asi jsem usnul, když o tom Grimmly
mluvil.“

„Spíš jsi zíral na Darlu Stewartovou.“

„To je taky možný.“

„Hele, tímhle se nikam nedostáváme,“ povzdychl si Sam
a znovu se zavrtil na židli. Do nohou ho chytala křeč. Měl

hlad. A když to tak pozoroval, oni dva byli s Nolem zřejmě jedinou dvojicí v místnosti, která ještě nepřišla s žádným nápadem.

Ačkoli byl Sam otočen zády k ostatním, nemohl neslyšet šum osmi tlumených rozhovorů za sebou. Ve třídě vymalované šedou barvou toho nebylo mnoho, co by pohlcovalo šum probíhajících hovorů: pár skládacích stolků, několik plastových židlí, přenosná skříň nacpaná zvukovou aparaturou a promítací plátno. Otevřenými dveřmi za Nolem mohl Sam nahlédnout do projekční místnosti, kde byl prostor k natáčení filmových scén, zelené plátno a několik polic plných potřebné audiovizuální techniky.

Rozhovory mezi Samovými spolužáky nebyly srozumitelné, protože všichni obezřetně šeptali a mumlali – snad aby náhodou někdo někomu neukradl právě ten jeho geniální nápad. Občas se ale někdo hlasitě nadchl a Sam zachytil zcela zřetelně slova: *sériový vrah, zombie, upír, démon*. Zaslýchnutá slova mu trochu pomohla uvolnit napětí v ramenou. Jestli tohle byly nápady ostatních týmů, možná měli s Nolem ještě jakous takous šanci něco vytvořit. Sami sice zatím nic nevymysleli, ovšem aspoň nepřišli s nápadem, který je už dávno ohraný.

„Musíš ale uznat, že má pěkněj zadek,“ poznamenal Nole.

Sam si protáhl své předlouné nohy měřící 94 centimetrů a zadíval se na svá obrovská chodidla. Jak nohy, tak i chodidla popíraly veškeré běžné tělesné proporce, které by měly odpovídat jeho výšce 194 centimetrů. Podle tabulky, kterou mu jednou ukázal doktor, by jeho nohy měly mít asi 87 centimetrů. Člověk by si nemyslel, že pár centimetrů navíc udělá

tak velký rozdíl, ale očividně to stačilo, aby vypadal jako čáp, volavka nebo jeřáb (Sam slyšel na všechny tři zmíněné opeřence, kterými jej častovali různí protivní spolužáci). A kromě toho ho těch pár centimetrů navíc taky předurčilo k velkolepé nešikovnosti až nemotornosti, což mu současně bránilo využít svou výšku k něčemu užitečnému, třeba na basketbalovém hřišti. Podle něj samotného měly jeho nohy pouze jedinou funkci – prostě mu překážely.

„Haló, Země volá Sama.“

„Hm?“

„Vypadá to, že trochu zaostáváme, kámo.“ Nole kývl směrem k ostatním. Sam se otočil. Čtyři týmy už odcházely. Dva se chystaly k odchodu. Zůstaly jen dva poslední, které ještě diskutovaly. Skvělé, i když ne tak docela. Přestože se Sam dokázal soustředit lépe v tichu, měli na to, aby na něco přišli, už jenom půl hodiny. Mrknul na hodinky, učebna se bude za třicet minut zavírat. „Nemohl bys z té židle slézt?“ Nole natáhl nohu a kopl do boku Samovy židle. „Kroutiš se na ní jako můj malej synovec, když se mu chce čůrat.“

„Nemůžu se uvelebit.“

„Tak to mě mrzí a krvácí mi z toho srdce.“

„Zase ta tvoje krev.“

Nole se zašklebil. „Všechno je to o krvi.“

„Vážně. Musíme něco vymyslet.“

„Hej!“ Nole najednou přestal působit znuděně. Ohlédl se po zbývajících týmech. „Fakt, kámo, zvedni zadek z té židle a pojď sem.“ Vstal s obdivuhodnou lehkostí a přešel kousek ke zdi za sebou. Sjel po ní dolů a složil své normálně dlouhé nohy – dokonale úměrné k jeho výšce 184 centimetrů – do

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

polohy jako při meditaci. Když Sam zaváhal, znovu na něj pokynul. Sam se nakonec zvedl ze své příliš malé židle a neohrabaně složil své hubené tělo na podlahu před Nolem. Musel uznat, že se jeho nohám dost ulevilo.

Nole se naklonil dopředu a tiše promluvil. „Pamatuješ si na pizzerii u Freddyho Fazbeara?“ Z Noleho dechu byla cítit lékořice.

Sam se odklonil. „Jasně. Proč?“

Nole ztišil hlas do šepotu tak slabého, že mu Sam sotva rozuměl. Zachytil jen slova *děsivý animat*. To však stačilo.

„Aha, tihleti!“ Samovi naskočila husí kůže na rukou.

Byl rád, že měl na sobě tričko s dlouhým rukávem, aby Nole neviděl, jak ho zmínka o postavách z pizzerie u Freddyho vyděsila.

„Jo, ty byly fakt strašidelný,“ řekl.

„Když tak myslím na tu pizzu, dostal jsem nápad,“ řekl Nole.

„Jaký nápad?“

Nole se znovu rozhlédl po třídě a Sam také. Zbyli tam spolu s jedním dalším týmem. Byla to již zmíněná Darla a její zadek k nakousnutí, a Amber, která byla z téhle dvojice rozhodně ta příjemnější. Měly hlavy blízko u sebe a zdálo se, že se tiše dohadují. Noleho a Sama zcela ignorovaly.

„Napadlo mě napsat děsivej příběh točící se kolem našeho vlastního hrůzostrašného animatronika,“ zašeptal Nole Samovi.

Sam, který byl už jen při pouhém pomyšlení na animatroniky z podniku u Freddyho vyděšený k smrti, musel přiznat, že to zní naprosto skvěle.

„Jsem pro!“

„Bezva.“ Nole natáhl pěst a Sam si s ním lehce ťuknul.

„Tak jaká postava by stála za to?“ zeptal se Nole.

„To se jako ptáš mě?“

„No, jestli se nepletu, chytrolín seš tady ty.“

Sam nebyl žádný génius, ale dostával dobré známky. Někteří lidé, jako Nole, si tyto věci pletli. Sam se opřel a znovu se podíval na své nohy. Dobrá animatronická postava. Dobrá animatronická postava. Dobrá animatronická... Sam se podíval na své nohy. Čáp, volavka, jeřáb. „Co třeba pták? Samozřejmě ne kuřátko. Něco víc děsivého.“

„To nezní špatně. Co třeba husa?“

„Husa?“ zopakoval Sam nahlas a zasmál se.

„Nesměj se. Když jsem byl malý, honila mě husa a bylo to dost příšerný. Pořád mám tady jizvu.“

„Vážně?“

Nole vyhrnul levou nohavici vybledlých džínů a ukázal na bílý flíček pod kolenem.

„Štípala tě?“

„Ne. Honila mě, když jsem jezdil na kole. Spadl jsem z něj a rozbil si koleno.“ Sam se znovu zasmál. Nole si stáhl nohavici.

„Promiň,“ řekl Sam. „Vidím, že z toho stále ještě máš velký trauma.“

Nole zíral do prázdna. „Nemáš ani zdání, jak hrozný to bylo. Asi budu potřebovat na terapii.“ „Myslím, že nechci dělat horor o animatronické huse,“ prohlásil Sam. „Máš pravdu. Potřebujeme ten aspekt hrůzy. Který pták vzbuzuje hrůzu?“

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

„Vyhráváte cenu útěchy!“ zavolala Amber.

„To nejlepší je vždycky na konci,“ řekl Nole a zvedl se-
pjaté ruce nad hlavu v gestu vítězství.

Amber se zasmála. „Seš idiot.“

Darla nic neřekla. Obě dívky opustily místnost a kluci
je ještě slyšeli, jak spolu mluvily o recitaci poezie na hodině
angličtiny. „Líbíš se jí,“ řekl Sam.

„Myslí si, že jsem idiot.“

„Takže se jí líbíš a zároveň tě dobře zná.“ Sam se pousmál
a Nole ho na oplátku kopl do nohy.

Sam se vrátil k problému. „Aha, mám to!“ Posadil se a váž-
ným, hrozivým tónem řekl: „Jednou o půlnoci, máje horečku
a rozjímaje, nad divnými svazky vědy prastaré a záslužné...“⁽¹⁾

„Co?“

„No tak. Nejsi přece takový ignorant.“

„Možná jsem.“

„Řekni mi své pravé jméno, plutonovský Havrane!“ na-
pověděl Sam.

„Cože? Počkej, tohle já znám! To je básnička od toho týp-
ka... horory psal a tak, Poe. Aha, no jasně, Havran!“

„Jo, ale ne tak docela. Havrani jsou samozřejmě kli-
šoidní. Krkavci taky. Mám na mysli černého ptáka, jenže
kosa. Je taky černý, ale je výrazně menší, je to zpěvný pták
a ve skutečnosti jich u nás máme mnohem víc než krkavců
nebo havranů.“

„Odkud tohle všechno víš?“

„Jsem přece chytrolín, nebo jsi to už zapomněl?“

1) Překlad Vítězslav Nezval.

„Jojo, zapomněl, protože já jsem přece ignorant.“

Oba se zasmáli.

„Dobře. Takže máme děsivého černého ptáka, takový přízrak Blackbird,“ řekl Nole.

„A teď co?“

„Už na tebe někdy někdo takhle zíral?“ zeptal se Sam.

„Myslím, opravdu upřeně zíral?“

„Nedávno jsem jednoho takového viděl na školním nádvoří. Už jsem se rozhodl, že se vykašlu na seminář psychologie, ale seděl tam zrovna tenhle černý pták a pořád mě pozoroval. Jako by se mě snažil hypnotizovat. Ucítíl jsem najednou takovou tíhu viny, že jsem se vrátil do třídy.“ Sam bouchl pěstí do stolu. „To je ale blbost, i když teď mě asi něco napadlo.“

„A co?“

„Vina.“

„Nezapomeň, ignorant nechápat. Musíš vysvětlit.“

„Náš animatronik, přízrak Blackbird“, “ Sam naznačil uvozovky pomocí prstů, „tě donutí přiznat ta nejtemnější tajemství a pak, když to uděláš, přijde tě za tvé hříchy potrestat. Nikdy tě nepustí, nikdy tě nenechá na pokoji. Přízrak Blackbird, když se k tomu odhodlá, může vlastně dotlačit tebe nebo nějakého nebožáka až k smrti.“

„Bude tam krev?“ zeptal se Nole.

„Ty jsi nezmar, fakt.“ Sam si kousal dolní ret.

„Vlastně trocha krve by nemusela být na škodu.“

„Když do nás píchnete, neteče z nás krev? Když nás lechtáte, nesmějeme se?“²⁾

2) Kupec benátský, překlad Martin Hilský.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

„Wow,“ řekl Sam. „Cituješ Shakespeara? Možná si na ignoranta jenom tak hraješ, co?“

„Hraju, či nehraju, to je, oč tu běží.“

„Přízrak Blackbird tě donutí vyznat se ze všeho,“ řekl Sam se zlomyslným smíchem.

Sam a Nole nakonec dokončili plánování filmu právě včas před další hodinou. I když byl Sam asi až příliš vysoký, myslel si, že by mohla být vlastně docela zábava zahrát si přízrak Blackbird a taky se hodilo, že jeho výška tu roli transformuje v něco ještě mnohem děsivějšího. Pro Nolea, který se převlékat nechtěl, nakonec zbyla role pronásledovaného chudáka.

■ ■ ■

„Umím chudáka i dobře zahrát, co myslíš?“ řekl Nole pyšně později toho dne, když si se Samem dávali pizzu.

„To teda umíš,“ souhlasil Sam.

Nole a Sam spořádali teprve polovinu své pizzy s pepperoni a jalapeños, když do cihlové budovy restaurace vešla Amber a všimla si jich.

„Máte tu volno?“ ukázala na černou vinylovou sedačku, na které seděl Nole. Nole se posunul. „Jasně. Ale ruce pryč od naší pizzy.“ „O vaši nechutnou pizzu nestojím,“ odsekla Amber.

Sam se na ni usmál, když mávla na obsluhu a objednala si sodovku.

„Tak o čem máte ten film?“ zeptala se.

„To bys chtěla vědět, co?“ Nole přimhouřil oči a podezíravě na ni pohlédl.

Amber pohrdavě odfrkla. „Ale no tak. Jen jsem si chtěla trochu popovídat.“

„A tvůj je o čem?“

„O pletení.“ Její úšklebek prozrazoval, že se svým projektem byla dost spokojená. „To myslíš vážně?“ zeptal se Nole.

„Samozřejmě.“

„Bude tam krev?“ zeptal se Nole.

Sam se rozesmál a zakroutil hlavou.

„Úplně všude,“ odpověděla Amber.

Nole ukázal na Sama. „Vidíš? Musí tam být krev.“ Sam ho však ignoroval.

V pizzerii bylo velmi hlučno a živo. Malý prostor byl prosycen vůní kořeněného salámu, klobás a rajčatové omáčky a vibroval v rytmu klasického rocku, který se linul z reproduktorů. Sam zamával několika známým a pak sledoval, jak se Amber dívá na Noleho. Přemýšlel, proč Nole Amber nepozve na rande. Byla roztomilá. Samův typ to nebyl... těch pár holek, se kterými chodil, bývalo vyšších a o dost vážnějších než byla Amber. Ale Nole? Nole měl rád holky, se kterými se mohl smát. A holky zase měly rády jeho modré oči, sportovní postavu a rozcuchanou blond kštici.

Amber, také blond, modrooká a ve formě, by vedle Nolea vypadala skvěle. Dokonce se i oblékala podobně jako on – většinou nosila vybledlé džíny, bílé tričko a kožené bundy, když to počasí dovolilo.

Sam zamrkal, když se Amber naklonila přes stůl a foukla mu papírový obal od brčka do obličeje.

„Říkal mi, že váš film je o ptákově. Myslím, že si vymejší.“

Sam se usmál. „Vlastně ani ne.“

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

„Myslíš jako *Ptáci*?“

Nole pohrdavě odfrkl a zamával kouskem pizzy. „Nejsme neoriginální plagiátoři.“ „Ooo, velká slova,“ řekla Amber.

Sam se rozesmál. Pravdou však bylo, že se tak trochu neoriginálními plagiátory stali, ne? Přižívovali se na nápadu pizzerie Freddyho Fazbeara.

Samovi naskočila husí kůže na zátylku. Proč se to stávalo pokaždé, když na to místo jen pomyslel?

Vytáhl peněženku a hodil na stůl pár bankovek. „Musím jít a konečně už začít.“ „A s čím? Pak?“ zeptala se Amber.

„To se nikdy nedozvíš,“ řekl Nole.

Amber ho plácla po ruce.

Ach, pomyslel si Sam. Láska jako z románu.

■ ■ ■

Většina Samových spolužáků byla toho názoru, že bydlet doma s rodiči je pod jejich úroveň, ale on to prostě miloval. Zaprvé, skvěle s nimi vycházel, ve všem ho nadšeně podporovali a byla s nimi pohoda. Zadruhé, měl mnohem víc soukromí a prostoru, než by kdy měl na koleji; rodiče mu přestavěli suterén domu na velký byt s vlastní kuchyňkou, koupelnou, ložnicí i místem pro vlastní filmové projekty. A zatřetí byl rád, že po celém dni mohl z areálu školy odejít – jeho kapacita zvládat neustálé žvatlání, školní i společenský stres a zběsilé tempo se na konci dne naplnila po okraj. Navíc neměl nikdy potřebu toulat se po večerech a pařit; pracovat na projektech ho bavilo víc než pít alkohol a motat se po barech jako pitomec.

Dům Samových rodičů stál asi tři kilometry od univerzity, na pěší přesun ideální vzdálenost – což se hodilo, protože auto neměl. A vždycky si tu cestu užíval. Vedla kolem kolejí, které se táhly podél hřebene strmého, lesem porostlého svahu spadajícího do skalnaté strže, jež oddělovala zemědělskou půdu od rozlehlých pozemků patřících univerzitě. Sam si rád představoval sám sebe jako starosvětského tuláka, který se pomalu šourá po kolejích a čeká na vlak, který ho odveze do dálky za dobrodružstvím. Ve skutečnosti však pracoval na scénáři o černých pasažérech na nákladních vlacích, odehrávajícím se v polovině dvacátého století. Věděl, že tehdy byl život dost tvrdý, pro něj však měl jakési romantické kouzlo – asi proto, že sám do běžného každodenního života nějak nemohl zapadnout. A projekt, na němž začal právě pracovat, mu v tom mimochodem vůbec nepomáhal.

Tři dny poté, co se Sam a Nole dohodli na hlavní dějové lince hororu, seděl Sam na velké kancelářské židli, kterou dostal od mámy, u obrovského pracovního stolu u sebe v pokoji v suterénu domu. Na stole ze světlého dřeva ležely hromady dlouhých černých per. Bylo velké štěstí, že Samův táta pracoval jako obchodník a disponoval schopností sehnat i to nejmenší pravděpodobné zboží. Když na to přišlo, dokázal sehnat prakticky cokoli, co Sam pro své projekty potřeboval. Ten den čekal na Sama na příjezdové cestě s několika bednami per, které mu pak pomohl snést po schodech do suterénu. Než odešel, zazpíval od schodů: „Nikdy víc, havrane!“ „Fakt vtipný, tati,“ zavolal Sam nazpátek.

Pousmál se, když uslyšel otcův smích, a začal vytahovat pera z beden. Měl v úmyslu vlékat je do černé síťované látky, která se

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

pak přišije na černý přiléhavý oblek – něco jako peřím pokrytý trikot, takový bude kostým přízraku Blackbird. Umístit a přišít jednotlivá pera zabere spoustu času a bude to pracné, a tak si Sam pustil trochu bluesového jazzu a vrhl se do toho.

V půl dvanácté v noci sebou trhl, když mu zazvonil telefon. Byl to Nole.

„Amber mě pozvala na rande.“

„Dobře.“

„Myslel jsem, neměl jsem ji spíš pozvat já?“

„Už jsi někdy slyšel o ženské emancipaci?“

„Tak trochu. Ale pocházím z rodiny, kde muži byli výrazně nadřazeni ženám. Ještě jsem ve fázi učení.“ „A cos jí řekl?“ Sam bolestí ucukl, když si snad už po sté píchl jehlu do prstu.

„Řekl jsem, že jo. Takhle narychlo mě nic jiného nenapadlo. Kromě toho jsem si říkal, že její zadek může být stejně pěkný jako ten Darlin.“

„To je fakt.“

„Jak pokračuje kostým?“

„Dobře, myslím. Měl bych ho mít hotový do zítřka odpoledne a pak můžeme začít pracovat na scéně.“ „Což je ovšem problém,“ posteskl si Nole.

„Co? Ta scéna?“

„Ne, ale to, že na ní musíme pracovat zítra. Zítra je sobota a v sobotu si přece máme užívat.“ „Je to jediný den, kdy můžeme využít natáčecí studio,“ připomněl mu Sam.

„Škoda.“

Sam ho ignoroval, zavěsil telefon a vrátil se k přišívání per.

O pár hodin později dodělal na kostýmu poslední úpravy: připevnil na hlavu dvě kulaté žlutočerné oči, pak malý